

Profeții din Noul Testament

TEXTE-CHEIE: *Matei 16:13-16; Efeseni 2:20; 6:10-18; Apocalipsa 22:6; Luca 2:36-38; Faptele 21:9*

Sabat după-amiază, 17 octombrie

De memorat:

„Sunt felurite daruri, dar este același Duh; sunt felurite slujbe, dar este același Domn; sunt felurite lucrări, dar este același Dumnezeu, care lucrează totul în toți.”

1 Corinteni 12:4-6

În timp ce tatăl conducea, fiul analiza mașinile care treceau, încercând să le identifice pe cele identice cu cea a tatălui său. La un moment dat, tatăl a arătat spre o mașină și a exclamat: „Uite, mașina aceea este la fel ca prima mea mașină!” Când au ajuns acasă, tatăl a făcut o comparație între prima lui mașină și mașina actuală. I-a arătat cu atenție fiului caracteristicile fiecărui vehicul, evidențiind lucrurile care erau la fel și ceea ce se schimbase. Totuși, când tatăl a comparat motoarele, totul era identic. Multe lucruri se schimbaseră, dar nu și motorul.

Dumnezeu a vorbit prin profeți în Vechiul și în Noul Testament, iar continuitatea și armonia mesajelor lor se datorează faptului că Duhul Sfânt – Sursa sau „Motorul” inspirației divine – a rămas același. Duhul Sfânt îi împuternicește întotdeauna pe adevărații profeți prin darul profeției. De asemenea, El Îl așază pe Hristos în centrul mesajelor profeților, așa cum arată clar Epistola către evrei (Evrei 1:1-3). În această săptămână vom examina darul profeției în Noul Testament, analizând ce au făcut profeții, cine a avut rolul de profet, care sunt asemănările și deosebirile dintre profeți și apostoli și care este pericolul profeților mincinoși.

Domnul Isus ca profet

Moise a prezis: „Domnul Dumnezeuul tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un proroc ca mine: să ascuțați de el” (Deuteronomul 18:15). Cine era acest proroc? Scriptura clarifică acest lucru: Moise se referea la Isus Însuși. „În adevăr, Moise a zis părinților noștri: «Domnul Dumnezeuul vostru vă va ridica dintre frații voștri un proroc ca mine; pe El să-L ascuțați în tot ce vă va spune [...]»” (Faptele apostolilor 3:22; vezi și Ioan 6:14).

1. Conform Matei 16:13-16; Marcu 8:27-29; Luca 9:18-20, care a fost rolul profetic al Domnului Isus? Ce răspuns a primit această întrebare în vremea Domnului Isus?

Matei 16:13-16

¹³ Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip și a întrebat pe ucenicii Săi: „Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?”

¹⁴ Ei au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții, Ilie; alții, Ieremia sau unul din proroci.”

¹⁵ Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?”

¹⁶ Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu!”

Marcu 8:27-29

²⁷ Isus a plecat cu ucenicii Săi în satele Cezareii lui Filip. Pe drum le-a pus următoarea întrebare: „Cine zic oamenii că sunt Eu?”

²⁸ Ei I-au răspuns: „Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Unul din proroci.”

²⁹ Dar voi”, i-a întrebat El, „cine ziceți că sunt Eu?” „Tu ești Hristosul!” I-a răspuns Petru.

Luca 9:18-20

¹⁸ Într-o zi, pe când Se ruga Isus singur deoparte, având cu El pe ucenicii Lui, le-a pus întrebarea următoare: „Cine zic oamenii că sunt Eu?”

¹⁹ Ei I-au răspuns: „Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții zic că ești Ilie; alții zic că a înviat un proroc din cei din vechime.”

²⁰ Dar voi”, i-a întrebat El, „cine ziceți că sunt?” „Hristosul lui Dumnezeu!” I-a răspuns Petru.

Isus, ca Hristosul, Mesia, este Cel spre care au arătat toți profeții Vechiului Testament. În Noul Testament, Isus este recunoscut ca

împlinirea profețiilor mesianice. În Luca 24:13-35, El Se prezintă ca Acela spre care indicau profețiile mesianice. De fapt, în Ioan 1:1-5, descrierea Cuvântului nu se potrivește niciunei ființe umane sau vreunui simplu profet uman. Cuvântul este identificat drept Creatorul, pentru că „toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Cu alte cuvinte, El a creat tot ceea ce există, adică întregul cosmos, estimat astăzi la aproximativ 93 de miliarde de ani-lumină în diametru.

În fiecare „Dumnezeu a zis” din Geneza 1 Îl auzim pe Domnul Isus vorbind. Cel care a spus: „Să fie lumină!” (Geneza 1:3) este și „lumina oamenilor” (Ioan 1:4), iar prin planul de salvare (Ioan 1:4,5) El a risipit întunericul pământului. Cuvintele profetice ale lui Dumnezeu sunt adevărate și confirmate. Atunci când sunt ascultate, ele sunt „o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre” (2 Petru 1:19). Profeția va continua să aducă lumină lumii noastre păcătoase până când Domnul Isus, „luceafărul de dimineață” și Sursa acelei lumini profetice, Își va instaura împărăția veșnică. Până atunci, prin viața, moartea și învierea Sa, Hristos ne oferă tuturor viața veșnică. Singura întrebare este dacă o vom primi sau nu.

Meditează la faptul că Domnul Isus, Creatorul (Ioan 1:1-3), este și Cel care a murit pe cruce pentru păcatele tale! Ce ne învață acest adevăr uimitor despre realitatea iubirii lui Dumnezeu pentru noi?

Ioan 1:1-3

¹ La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu.

² El era la început cu Dumnezeu.

³ Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.

Apostoli și profeți

Noul Testament menționează lucrarea profeților și a apostolilor. Apostolii erau „mesageri” sau „trimiși” ai lui Dumnezeu, așa cum îi definește cuvântul grecesc *apostolos*. În evanghelii termenul „apostol” se referă la cei 12 ucenici. Restul Noului Testament susține această idee și include alte persoane care nu făceau parte dintre primii ucenici ai lui Hristos. Pavel se numește „apostol” de 12 ori în epistolele sale. În Romani 1:1,2 el leagă chemarea sa apostolică și conținutul predicării sale de mesajul profeților din Vechiul Testament. Pavel se prezintă ca „apostol al neamurilor” (Romani 11:13), chemat „prin voia lui Dumnezeu” (1 Corinteni 1:1).

Spre deosebire de preoți, care aveau această funcție din tată în fiu, Dumnezeu numea profeți și apostoli potrivit voii Sale. Când apostolatul i-a fost pus sub semnul întrebării, Pavel și-a apărat chemarea (1 Corinteni 9:1,2). El considera că apostolatul său se bazează pe lucrarea lui Hristos, temelia bisericii (Efeseni 2:20). Ca destinatari ai revelației lui Dumnezeu, apostolii dețin așadar același nivel de inspirație ca profeții (Efeseni 3:1-5).

În 2 Petru 3:1,2 Petru face referire la profeții care au fost înainte și ale căror cuvinte au fost importante, însă acum apostolii sunt prezentați ca având aceeași autoritate. În aceste versete se face trimitere atât la vremurile Vechiului Testament, cât și la cele ale Noului Testament. Deși profeții pot părea mesagerii lui Dumnezeu din epoca Vechiului Testament, iar apostolii mesagerii Lui din epoca Noului Testament, au existat și persoane care au profetizat sau au exercitat darul profetic fără a fi apostoli. Darul profeției nu a fost limitat la apostoli în vremurile Noului Testament. Și nu toți profeții au fost apostoli (Faptele apostolilor 15:32).

2. Cum funcționează apostolii și profeții în raport cu Hristos și cu biserica, potrivit Efeseni 2:20 și 3:5?

Efeseni 2:20

²⁰ fiind zidiți pe temelia apostolilor și prorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos.

Efesenii 3:5

⁵ care n-a fost făcută cunoscută fiilor oamenilor în celelalte veacuri, în felul cum a fost descoperită acum sfinților apostoli și proroci ai lui Hristos, prin Duhul.

După cum știm din Noul Testament, aproape tot ce au scris apostolii gravitează în jurul Domnului Isus. Într-un fel sau altul, viața, moartea, învierea, lucrarea Sa de Mare-Preot și revenirea Sa au constituit principala lor preocupare.

Singura consemnare oficială pe care o avem a cuvintelor apostolilor și profeților în legătură cu Domnul Isus, viața și lucrările Sale este Biblia. Ce îți spune aceasta despre motivul pentru care Biblia trebuie să aibă autoritate finală în privința convingerilor noastre religioase?

Rolul profețiilor din Noul Testament

3. Ce ne spun 1 Corinteni 14:3; Efeseni 4:11-13 și Apocalipsa 22:6 despre rolul profețiilor din Noul Testament?

1 Corinteni 14:3

³ Cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere.

Efeseni 4:11-13

¹¹ Și El a dat pe unii apostoli, pe alții proroci, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători

¹² pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos,

¹³ până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;

Apocalipsa 22:6

⁶ Și îngerul mi-a zis: „Aceste cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate. Și Domnul Dumnezeu duhurilor prorocilor a trimis pe îngerul Său să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând.”

Versetele de mai sus, oricât de utile, nu oferă o imagine cuprinzătoare a ceea ce au făcut profeții din Noul Testament. O mare parte din ce au făcut reflectă ceea ce făcuseră și profeții din Vechiul Testament, asigurând astfel continuitate darului profetic. În 1 Corinteni 12:10 profeția este menționată printre alte daruri spirituale. În metafora trupului lui Hristos (1 Corinteni 12:27,28), profeții sunt menționați după apostoli, care au primit la rândul lor revelații de la Dumnezeu. Potrivit 1 Corinteni 14:3, „cine proroceste, dimpotrivă, vorbește oamenilor spre zidire, sfătuire și mângâiere”.

Efeseni 4:11-13 prezintă o enumerare similară de daruri spirituale, la fel ca 1 Corinteni 12. Prorocii sunt menționați alături de apostoli, evangheliști, păstori și învățători (Efeseni 4:11). Aceste persoane există „pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4:12,13). Așa cum se vede aici și în alte locuri, Domnul Isus este centrul mesajului lor.

Cartea Faptele apostolilor vorbește despre doi profeți, Iuda și Sila (niciunul dintre ei autor al vreunei cărți biblice), care „au îndemnat pe frați și i-au întărit cu multe cuvinte” (Faptele 15:32). Deși, da, uneori trebuie să rostească avertizări, chiar avertizări aspre, profeții rostesc – în funcție de împrejurări – și încurajări, mai ales în vremuri grele, cuvinte care au fost fără îndoială profund apreciate de cei care aveau nevoie să le audă, alături de speranța și de perspectiva pe care acestea le conțineau.

Lucrarea de încurajare este menționată în contextul prorocirii (1 Corinteni 14:31). În vremuri de necaz și persecuție, darul profeției a fost o sursă de încurajare și speranță. În Apocalipsa 22:6, Domnul Isus este prezentat ca „Domnul Dumnezeu al duhurilor prorocilor”, ale cărui „cuvinte sunt vrednice de crezare și adevărate”. Desigur, orice provine de la slujitorii lui Dumnezeu, atunci când vorbesc în numele Lui, este de asemenea „vrednic de crezare și adevărat”.

Într-o lume în care putem avea încredere în atât de puține lucruri, putem avea categoric încredere în ceea ce spun profeții Domnului, mai ales în Cuvântul Său, autoritatea noastră supremă.

Profetesele și tinerii asociați în lucrarea pastorală

4. Ce ne spun despre profetese Luca 2:36-38 și Faptele apostolilor 21:9?

Luca 2:36-38

³⁶ Mai era acolo și o prorociță, Ana, fata lui Fanuel, din seminția lui Așer. Ea era foarte înaintată în vârstă și trăise cu bărbatul ei șapte ani după fecioria ei.

³⁷ Rămasă văduvă și fiind în vârstă de optzeci și patru de ani, Ana nu se depărta de Templu și zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni.

³⁸ A venit și ea în același ceas și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus tuturor celor ce așteptau mântuirea Ierusalimului.

Faptele Apostolilor 21:9

⁹ El avea patru fete fecioare, care prooroceau.

În vremurile Vechiului Testament, Dumnezeu a chemat atât bărbați, cât și femei să fie mesagerii Săi. În vremurile Noului Testament, există dovezi clare ale existenței profeteselor. Ana a fost prima numită „prorociță” în Noul Testament. Ea este descrisă ca o persoană care „zi și noapte slujea lui Dumnezeu cu post și cu rugăciuni [...] și a început să laude pe Dumnezeu și să vorbească despre Isus” (Luca 2:37,38).

Faptele apostolilor 21:9 afirmă că Filip avea „patru fete fecioare, care prooroceau”. Istoricii Noului Testament, precum Eusebiu, au identificat texte mai târzii care menționează unde au locuit cel mai probabil și unde au fost înmormântate. Indiferent de detalii, vedem că erau femei, cel mai probabil tinere, care aveau darul profeției. Nu știm exact ce au prorocit sau care a fost amploarea slujirii lor. Un lucru însă este clar cu privire la aceste tinere cu dar profetic: niciunul dintre cuvintele lor profetice nu a intrat în canonul biblic. Altfel spus, asemenea multor altora, ele au fost profeți necanonici, profeți adevărați, ale căror cuvinte sau scrieri nu au intrat în cărțile Bibliei.

Pe lângă profetese, pastori tineri au lucrat în strânsă colaborare cu apostolii. Apostolii au pregătit lideri tineri pentru slujire. Pavel, de exemplu, i se adresează lui Timotei numindu-l „adevăratul meu copil în

credință” (1 Timotei 1:2; vezi și 4:12). Pavel l-a învățat pe Timotei elementele de bază ale slujirii pastorale. Despre chemarea lui spune: „Porunca pe care ți-o dau, fiule Timotei, după prorociile făcute mai înainte despre tine, este ca prin ele să te lupți lupta cea bună” (1 Timotei 1:18).

În Tit 1:4, Pavel îl prezintă pe Tit: „adevăratul meu copil în credința noastră, a amândurora”. Pavel i-a încredințat lui Tit sarcina de a numi conducători pentru credincioșii din Creta, o comunitate dificilă. I-a oferit tânărului Tit îndrumare spirituală cu privire la modul de a aborda această responsabilitate importantă, apoi a încheiat: „Spune lucrurile acestea, sfătuiește și mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască” (Tit 2:15).

Tineri, vârstnici, bărbați, femei – cu toții avem un rol de îndeplinit în lucrarea lui Dumnezeu. Care este rolul tău și cum ai putea face chiar mai mult decât atât?

Falșii profeți din Noul Testament

5. Ce ne avertizează Domnul Isus în Matei 24:23,24? De ce ar trebui să luăm în serios acest avertisment?

Matei 24:23,24

²³ Atunci, dacă vă va spune cineva: ‘Iată, Hristosul este aici sau acolo!’, să nu-l credeți.

²⁴ Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.

Domnul Isus nu ar fi putut fi mai clar: „Căci se vor scula hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24:24). Înșelătoriile despre care avertizează El trebuie să fie foarte convingătoare, dacă într-adevăr din ele vor face parte „semne mari și minuni”. Evenimentele supranaturale în sine nu sunt dovada lucrării lui Dumnezeu, oricât de convingătoare ar putea părea. Avem dușmani supranaturali. Așa cum ne-a avertizat Pavel, „noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești” (Efeseni 6:12). Iar aceste puteri lucrează prin profeți falși.

De fapt, falșii profeți nu sunt ceva nou. Noul Testament face referire la proroci mincinoși din vremurile Vechiului Testament (Luca 6:26). În Noul Testament, ei sunt asemănați cu „lupi răpitori”, care vin „îmbrăcați în haine de oi” (Matei 7:15), și ni se spune că „îi [vom] cunoaște după roadele lor” (Matei 7:16). Lucrarea lor principală este înșelarea (Matei 7:17-20). Isus Însuși a declarat că „Se vor scula mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți” (Matei 24:11) și, „dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși” (Matei 24:24; vezi și Marcu 13:22; 1 Ioan 4:1).

6. Potrivit Efeseni 6:10-18, cum ne putem proteja de orice fel de amăgire?

Efeseni 6:10-18

¹⁰ Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.

¹¹ Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține piept împotriva uneltirilor diavolului.

¹² Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpânitorilor întinericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sunt în locurile cerești.

¹³ De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea și să rămâneți în picioare după ce veți fi biruit totul.

¹⁴ Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,

¹⁵ având picioarele încălțate cu râvna Evangheliei păcii.

¹⁶ Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

¹⁷ Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

¹⁸ Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta cu toată stăruința și rugăciune pentru toți sfinții

Trăind prin credință, îmbrăcând „platoșa neprihănirii”, fiind încinși cu „adevărul”, predându-ne Duhului Sfânt prin rugăciune și fiind ancorați în Cuvântul Său – iată căile prin care putem fi protejați de tot ceea ce altfel ne-ar duce pe căi greșite din punct de vedere spiritual și teologic!

Ce poți face pentru a te înarma mai bine împotriva tuturor înșelăciunilor care cuprind lumea noastră?

Vineri, 23 octombrie

Domnul Isus și cuvântul Său

Dumnezeu a chemat profeți în anumite momente și le-a încredințat sarcini importante. Funcția lor principală era să-i facă pe oameni să-L cunoască pe Dumnezeu și să aibă o relație fidelă cu El. La fel a fost și în cazul lui Ellen White. Lucrarea ei a avut două funcții majore: să-i conducă pe oameni la Domnul Isus și să-i îndrepte către Cuvântul Său, Biblia. Ea a avut toată viața o pasiune pentru Domnul Isus, precum și dorința să le împărtășească altora dragostea lui Dumnezeu. Faimoasa ei serie în cinci volume „Conflictul veacurilor” începe și se încheie cu cuvintele „Dumnezeu este dragoste”. În *Calea către Hristos*, poate cea mai cunoscută carte a ei, Ellen White a scris: „Creșterea noastră în har,

bucuria noastră, capacitatea de a fi folositori – toate depind de legătura noastră cu Domnul Hristos. Comuniunea noastră cu El, rămânerea noastră în Hristos, zi de zi, oră de oră, constituie singura noastră modalitate de a crește în har” (p. 69). În anii 1890, când lucra la *Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, a scris în jurnal: „Atunci când scriu despre viața lui Hristos, sunt profund impresionată. Uit să respir așa cum ar trebui. Nu pot îndura intensitatea sentimentului care mă cuprinde când mă gândesc la ceea ce a suferit Hristos în lumea noastră” (Manuscrisul 70, 1897).

Biblia a fost al doilea punct central al lucrării lui Ellen White. Ea își vedea scrierile ca pe o „lumină mai mică” ce îi conduce pe oameni la „lumina mai mare”, Biblia (*Solii alese*, vol. 3, p. 29). I-a încurajat întotdeauna pe oameni să meargă la Scriptură, unde Dumnezeu Își descoperă caracterul iubitor și planul de mântuire: „Îți recomand, dragă cititorule, Cuvântul lui Dumnezeu ca regulă de credință și practică” (*Ibidem*, p. 30). „Domnul dorește să vă studiați Bibliile. El nu a dat nicio lumină suplimentară care să ia locul Cuvântului Său. [...] Dacă este consumat și digerat, [Cuvântul Său] este ca sângele dător de viață pentru suflet. Atunci faptele bune vor fi văzute ca lumină strălucind în întuneric” (Scrisoarea 130, 1901). Ellen White a mai crezut că toți aceia care pretind haina profetică a lui Hristos trebuie să-i învețe pe alții „ceea ce îi învața Hristos pe alții. Se cuprind aici cele spuse de El nu numai în persoană, ci și prin toți profeții și învățătorii Vechiului Testament. Învățătura omenească este exclusă” (*Hristos, Lumina lumii/Viața lui Iisus*, p. 826). Ellen White L-a plasat pe Domnul Isus și Scriptura în centrul experienței ei creștine. Vinerea viitoare vom explora viziunea ei asupra revelației și inspirației.

Studiu zilnic: Psalmii 65 – 71; Ellen G. White, *Educație*, cap. 7 (de la „Elisei, credincios...” până la final)

1. De ce anume umple Dumnezeu răsăritul și apusul?
2. Prin ce stăpânește Dumnezeu pe vecie?
3. Ce se întâmplă când Domnul spune un cuvânt?
4. Până unde ajunge dreptatea lui Dumnezeu?
5. *Ce experiență trebuia să capete Moise prin grija față de oi și mieluşeiile cei firavi?*